

HOOFDSTUK I

Duisternis en stilte gaan hand in hand. Dat dacht ik toen ik op mijn eerste dag in Venetië de Biblioteca Marciana binnenliep. Het donker zakte omlaag vanaf het plafond en zweefde boven de lichtbanen van de oude, zoemende lampen. Als ik mijn ogen sloot, was het net alsof ik de fresco's van de filosofen en wijsgeren, die vanaf hun plek aan de muur de studenten observeerden, een smeekbede hoorde fluisteren. Gevolgd door mijn lievelingsgeluid: bladzijden die werden omgeslagen en inkt dat in papier werd gedrukt. Bij dat geluid had ik in slaap kunnen vallen, als ik me niet juist klaarwakker en springlevend voelde wanneer ik door de gangen van een bibliotheek liep. De houten wereldkaarten piepten in een zuchtje wind en ze leken mijn aandacht te willen trekken naar een lang verloren regio. In de vitrines lagen kleine schatten en het zou al een hele overwinning zijn om ze te mogen bestuderen. En dan had je, natuurlijk, de boeken. Planken en gangen vol boeken versleten door de handen die

erdoorheen hadden gebladerd, die ze hadden verslonden. Een jaloersmakende collectie die alle kennis bevatte die je je maar kon wensen. Op mijn eerste dag daar had ik mezelf opnieuw voorgenomen om alle archeologieboeken te lezen, om het verleden te bestuderen, maar toen wist ik nog niet dat een van die boeken mijn toekomst betrof.

Ik gleed met mijn linkerhand over mijn trenchcoat naar de leren tas waarin mijn studieboeken zaten. Hij was dik en zwaar. Voor de zoveelste keer controleerde ik of de gespen goed dichtzaten. Daarna klemde ik mijn vingers om het hengsel en zorgde ervoor dat ik er niet met mijn pink tegenaan kwam. Die leek een vinger zoals de rest, slank en versierd met een zilveren ringetje, maar hij was een siliconenprothese. Zoals altijd voelde ik niets toen ik eroverheen streek met mijn duim. Alles was in orde en tegelijkertijd helemaal niet.

Geen enkele student was optimistisch op de ochtend van de tentamens en ik dus ook niet. De afgelopen jaren had ik genoeg technieken opgepikt om je zenuwen te kalmeren, zoals alles op het laatste moment nog een keer doorlezen of een koptelefoon met rustgevende muziek. Maar ik hield mijn zenuwen onder controle met een wandeling door de eeuwenoude gebouwen van Venetië en de Biblioteca Marciana was mijn lievelingsgebouw. Als ik daar was, wist ik weer waarom ik Oudheidwetenschappen studeerde en het hielp me om me mijn toekomst te visualiseren. Op een dag zou ik op die schitterende renaissancewereldbollen de oude expedities volgen of zou ik het kleinste detail van de bas-reliëfs in de balkons kunnen bestuderen en daar kostbare informatie over het verleden uit halen. Maar nu moest ik me concentreren op mijn dreigende heden.

Ik liep voor de schrijftafel van Lucio langs, de meest relaxte bibliothecaris ooit: hij maande je niet tot stilte maar bedelde juist om een gezellig praatje. En ik was altijd meer dan bereid om hem tegemoet te komen.

‘Goedemorgen Ambra, welk tentamen heb je vandaag?’ vroeg hij terwijl hij de poster met de nieuwe herfstopeningstijden ophing.

‘Ben ik echt zo doorzichtig?’ reageerde ik. Ik streek de pony boven mijn ogen glad in de hoop zo de spanning te bedekken die waarschijnlijk als een uitroepteken in mijn voorhoofd gegroefd stond.

Lucio gniffelde, precies zacht genoeg dat het niet in de leeszaal te horen was en zei alleen: ‘Je bent maar om twee redenen zo nerveus: de universiteit of Ismael Sagredo.’

Ik wierp hem een beledigde blik toe: hoe durfde hij mijn irritantste academische rivaal te noemen? Ik negeerde zijn steek onder water. ‘Nou, ik heb Perzische Archeologie over...’ Ik keek op mijn horloge en slikte. ‘Veertig minuten.’

‘Precies genoeg tijd om de meesters te groeten en dan op weg te gaan naar je zoveelste triomf.’ Met een glimlach stak hij een vuist in de lucht. De meesters over wie hij het had waren de grote filosofen van weleer, geschilderd op de fresco’s op het plafond en de muren.

Ik knikte krampachtig en deed mijn best om van de aanmoediging te genieten. In de uren voor een tentamen was ik ervan overtuigd dat elke gelukwens juist ongeluk bracht, ook al wist ik zeker dat ik meer dan voorbereid was. Dus veranderde ik snel van onderwerp. Ik bracht mijn hand naar de pet op mijn hoofd en duwde de klep over mijn gezicht. ‘Of denk je dat ik zo juist meer opval?’

Lucio glimlachte naar me. ‘Als je je er veilig door voelt, hou hem dan op.’

‘Ik doe een snel rondje, ik sta weer buiten voor er te veel toeristen zijn,’ beloofde ik. Het was vroeg in de ochtend, het enige moment waarop de bibliotheek niet volledig overspoeld werd door bezoekers.

‘Sorry, Ambra, er zijn al wat scholieren op bezoek,’ waarschuwde Lucio en hij wees naar het begin van de gang. ‘Maar het zijn Fransen, ze zouden je niet... nou ja, lastig moeten vallen.’

Ik slaakte een zucht van opluchting en bedankte Lucio, waarna ik wegliep. Met gebogen hoofd liep ik dicht langs de muur en vanuit mijn ooghoek merkte ik het groepje op. De scholieren waren vast dol op kunst, want ze luisterden in stilte naar de gids. Waren alle bezoekers maar zoals

zij. Ik glimlachte tevreden. Ik koesterde een diepe eerbied voor alles uit de oudheid en vond dat je het best op je tenen het verleden kon ontdekken. En dat deed ik. Ik liet de scholieren achter me en liep de gang in, gevolgd door de ongeïnteresseerde blik van een putto. Doelgericht liep ik verder tot ik een paar woorden opving.

‘De gevel van de bibliotheek is helemaal gebouwd volgens de Toscaanse bouworde...’ Het was de stem van de Franse gids, de tweede taal die ik op de middelbare school heb geleerd.

Mijn lippen tintelden en ik drukte ze stevig op elkaar. Het was geen goed idee om me erin te mengen. Dat zou de ultieme nerdactie zijn, waarmee ik iedereen die me op de middelbare school zo had genoemd gelijk zou geven. Ik zou de gids voor schut zetten en de aandacht trekken. En nu ik terug was in Venetië, wilde ik juist net zo onopgemerkt blijven als de palmtakken op de achtergrond van de fresco’s.

‘Eigenlijk is de bovenste helft van de gevel Ionische orde en de fries is prachtig, hè?’ Voor ik ze kon tegenhouden, rolden de woorden van mijn tong in een acceptabel Frans. Om me ervan te verzekeren dat ze me begrepen, hief ik mijn linkerhand op en wees naar de ingang.

De gids, een vrouw met een vierkant gezicht en bizar dunne lippen, wierp me een ijskoude blik toe. Ik maakte een verontschuldigend gebaar en bracht de kleine slang in mij tot zwijgen die dingen fluisterde als: ‘De volgende keer bereidt ze zich vast beter voor.’ Ik haatte mijn valse kant, die nog meedogenlozer was als het om mijn eigen fouten ging. Met een vriendelijke glimlach probeerde ik hem te verjagen.

Nu keken alle scholieren me aan en gelukkig leek het grootste deel mijn bijdrage vooral grappig te vinden. Een meisje met lang, zwart haar dat ze met een sjaaltje uit haar gezicht had gebonden, gaf haar vriendin een por met haar elleboog en smoesde wat. De vrouw waarvan ik dacht dat ze de docente was, bedankte me.

‘Je vous souhaite une bonne visite. Au revoir.’ Nadat ik hun een fijn bezoek had gewenst, draaide ik me om om te gaan.

‘De Ambra uit het Kanaal,’ mompelde het meisje met het sjaaltje, in gebrekkig Italiaans.

Die woorden nagelden me aan de grond. Brachten de klank van de bijnaam weer bij me terug, die eindeloos herhaald werd door verschillende stemmen, door microfoons, in de openingsitems van het journaal en op de voorpagina van de kranten. Ik deed een stap achteruit, maar botste tegen een pilaar aan. Toen sprak ze in het Frans en ik wenste uit de grond van mijn hart dat ik niet zo mijn best had gedaan op de middelbare school. Ik verstond de woorden van het meisje en het gesprek dat erop volgde perfect.

‘Wat zei je, Marion?’ vroeg de docente.

‘Dat meisje is De Ambra uit het Kanaal,’ herhaalde het meisje beslist en ze wees naar me.

‘Wie is De Ambra uit het Kanaal?’ vroeg iemand. Nu keken ze niet meer geamuseerd maar nieuwsgierig.

‘Vast weer een van die duistere en morbide podcasts waar Marion naar luistert,’ zei iemand anders.

‘Ze zijn niet morbide. Het zijn truecrimepodcasts, mensen die proberen grote hedendaagse mysteries op te lossen,’ wierp Marion tegen. Ze haalde haar telefoon uit haar zak en tikte woorden in die ik niet kon zien. Die ik niet wilde zien.

‘Nee, hoor,’ stamelde ik met een ineens kurkdroge keel. Ik kneep mijn vingers om de hanger die onder mijn bloes verstopt zat. Ik klemde hem vast tot ik de omtrekken in mijn handpalm voelde snijden. Ik wilde wegrennen, maar mijn benen waren hard en koud als de steen achter me.

‘Nee, kijk. Ik heb er net naar geluisterd voor we vertrokken,’ zei Marion en ze liet een foto zien op haar telefoon. Er stond een meisje van rond de twintig op dat een lok kastanjebruin haar uit haar gezicht veegde. Haar blik gericht op de kanalen van Venetië. Ze droeg een paarsblauwe jurk die bolde in de wind en leek zo in gedachten verzonken dat de wind haar probleemloos mee zou kunnen voeren. Moeizaam herkende ik haar: ik

was het. Die foto was viral gegaan op tv en sociale media. Het was amper een jaar later, maar ik en dat meisje waren twee heel verschillende personen.

Het donker van het plafond bedolf me, de stilte werd doorbroken door de nieuwsgierige vragen van de andere scholieren. Hun blikken boorden zich in me, op zoek naar antwoorden in mijn ogen, ze bestudeerden hoe de siliconen vingerkootjes zich nerveus kromden, zoals mijn andere vingers.

‘Ze was een week verdwenen,’ legde Marion uit en die woorden schilderden herinneringen, of beter, het gebrek eraan. Het duister, de verwarring, mijn ontwaken onder de sterren alsof ik slechts een paar uur eerder in slaap was gevallen. Daarna de lampen, de politie-uniformen en tot slot de ontsmettingslucht van het ziekenhuis dat mijn zintuigen had beneveld als een verdovingsmiddel.

‘...gaten in haar geheugen...’ De opgewonden stem van het Franse meisje bleef maar details over mijn leven oplepelen en ik ving er fragmenten van op, doodsbang iets te ontdekken dat ik niet eens wist. Ik was me ervan bewust dat mijn zaak niet alleen door de autoriteiten gevolgd werd maar ook door veel truecrimefans. Het idee alleen al dat mijn leven ontleed, onderzocht en overal rondverteld werd om de morbide nieuwsgierigheid van honderden vreemden te bevredigen, was een van de redenen waarom ik me had afgezonderd van de wereld na... wat er was gebeurd. Ik heb het nooit een naam kunnen geven. Ik verdeelde mijn leven gewoon in twee momenten: ervoor en erna. Het duurde maanden voor ik weer iets van alledaagsheid had teruggevonden, maar ik voelde me nog niet sterk genoeg om te bespreken wat ertussenin gebeurd was. En al helemaal niet met een Franse scholiere die mijn leven had uitgeplozen alsof het een hoofdstuk in een reisgids was.

Ik ademde de droge bibliotheeklucht in en zette me af tegen de pilaar. Marion riep me nog terug voor een foto maar de docente zei streng dat ze moest stoppen. Zo snel als ik kon zonder geluid te maken rende ik

door de gang. Er wachtte een tentamen op me, een van de weinige die ik nog moest afleggen om af te studeren. Ik kon me niet laten overmannen door paniek. De maar al te bekende weg omlaag was snel terwijl de weg omhoog langzaam en glibberig was.

Haastig stak ik het San Marcoplein over en wachtte een paar minuten op de veerboot. Venetië begon vol te lopen met toeristen en iedereen kwam binnen via de kanalen. De stad zag er schitterend uit in de herfst. De glimmende gebouwen weerspiegelden in de lagune en de golven streelden de kades waarlangs de rijen afgemeerde gondels op en neer deinden. De stad zweefde boven een spiegel en haar bestaan was als een droom. Toch was ze echt.

Ik klemde mijn tas stevig vast toen ik gehaast op de veerboot stapte. Snel wierp ik een blik op mijn horloge. Ik was te laat, niet heel erg, maar genoeg om als absent genoteerd te worden. Professor Alberini was een van de meegaandste docenten aan de Ca' Foscari-universiteit, te meegaand zelfs. Sommige studenten maakten er misbruik van en ik was niet van plan om me tot hun niveau te verlagen. Zo had ik mijn hoge gemiddelde niet in stand gehouden. Nee, dat had heel andere redenen. Veel studeren en opletten tijdens de colleges. In elk geval totdat... Nee. Met moeite duwde ik de herinneringen weg die het Franse meisje had opgeroepen en ik legde een hand op mijn borst. De hanger boven mijn hart leek mijn hartslag te beïnvloeden en ik klemde mijn hand eromheen om hem te vertragen. Ik besloot me te concentreren op de meeuwen die boven het Canal Grande zweefden, want ze deden me aan thuis denken. Ik was opgegroeid in Genua, waar de zee strenger was en de meeuwen met door de wol geleverde vissers moesten vechten voor hun ontbijt, waardoor ze vaak de stad in vlogen en het eten van toeristen jatten. Eén herinnering was extra speciaal. Schokkend speciaal, maar ik moest er altijd om lachen en werd er rustiger van. Het was het beeld van een meeuw die zijn snavel in een ketchupbakje stak en eruit kwam met lipstick op. Of met het air van iemand die net een moord heeft gepleegd, had iemand gezegd.